

Artikel 31.

Udvidelse af handelen.

1. Såfremt et medlem formelt eller reelt opretter, opretholder eller autoriserer et monopol på indførslen eller udførslen af en vare, skal dette medlem efter anmodning fra et eller flere medlemmer, som har en væsentlig interesse i handelen med det, forsåvidt angår den pågældende vare, forhandle med et sådant andet medlem eller medlemmer på den i artikel 17 vedrørende told foreskrevne måde og under overholdelse af alle de i denne overenskomst indeholdte bestemmelser om toldforhandling, med det formål at opnå:

- a) i tilfælde af et udførselsmonopol, ordninger, der tilsigter at begrænse eller ned sætte enhver beskyttelse, som måtte blive givet indenlandske brugere af den monopoliserede vare gennem monolets virksomhed, eller som tilsigter at sikre udførsel af den monopoliserede vare i tilstrækkelig mængde til rimelige priser;
- b) i tilfælde af et indførselsmonopol, ordninger, der tilsigter at begrænse eller ned sætte enhver beskyttelse, som måtte blive givet indenlandske producenter af den monopoliserede vare gennem monolets virksomhed, eller ordninger, der tilsigter at lempe enhver begrænsning af indførslen; der kan sammenlignes med en begrænsning, som er underkastet forhandlingspligt i henhold til andre bestemmelser i dette kapitel.

2. For at opfylde de i paragraf 1 b) indeholdte forskrifter skal det medlem, som opretter, opretholder eller autoriserer et monopol, forhandle om:

- a) fastsættelsen af den maksimale indførselsafgift, der kan pålægges den pågældende vare, eller
- b) såfremt det er åbenbart for de forhandlende parter, at det er uigennemførligt at aftale en maksimal indførselsafgift i henhold til stykke a), eller at sådan aftale ikke vil føre til opnåelse af formålene i paragraf 1, forhandle om en hvilken som helst anden gensidig tilfredsstillende ordning, som er i overensstemmelse med denne overenskomsts bestemmelser; ethvert medlem, som påbegynder forhandlinger i henhold til dette stykke, skal give andre interesserede medlemmer lejlighed til rådslagning.

3. I ethvert tilfælde, i hvilket der ikke aftales en maksimal indførselsafgift i henhold til paragraf 2 a), skal det medlem, som opretter, opretholder eller autoriserer indførselsmonolet, offentliggøre eller meddele organisationen den maksimale afgift, som det vil lægge på indførslen af den pågældende vare.

4. Den indførselsafgift, der er aftalt i henhold til paragraf 2 eller offentliggjort eller meddelt organisationen i henhold til paragraf 3, skal udgøre den maksimale margin, hvormed den pris, som importmonolet beregner for den indførte vare (fraregnet indenlandske skatter i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 18, transport-, fordelings- og andre udgifter, som er forbundet med køb, salg eller yderligere bearbejdning samt en rimelig gevinstmargin), må overstige indførselsprisen; dog kan hensyn tages til de gennemsnitlige indførselspriser og salgspriser i nyligt forudgående perioder, og yderligere kan der, når den pågældende vare er en råvare, som er genstand for en indenlandsk prisstabiliseringsordning, træffes bestemmelser, som har til formål at udligne større svingninger eller ændringer i verdensmarkedspriserne under forudsætning af, at der, når en maksimalafgift er aftalt, er enighed mellem de lande, der har deltaget i aftalen.

5. Forsåvidt angår enhver vare, hvorpå denne artikels bestemmelser finder anvendelse, skal monolet, hvor som helst dette princip med virkning kan anvendes, og i henhold til denne overenskomsts øvrige bestemmelser, indføre og udbyde til salg sådanne mængder af varen, som vil være tilstrækkelige til at tilfredsstille hele den indenlandske efterspørgsel efter den indførte vare, idet hensyn dog skal tages til enhver rationering overfor forbrugerne af den indførte og en tilsvarende indenlandsk vare, som måtte være i kraft på det pågældende tidspunkt.

6. Ved anvendelsen af denne artikels bestemmelser skal rimeligt hensyn tages til den omstændighed, at nogle monopoler er oprettet og udelukkende virker for sociale, kulturelle, humanitære eller fiskale formål.